

Egy századzáró budapesti árverés csodája

Interjú Regőczi atyával

1994. elején Budapesten egy 78 esztendősen vagyontalan pap, *Regőczi István*, az *Isten vándora*, csillagászati összegért megvette az Óbudai Közért Vállalat egyik üzletét és a hozzá tartozó telket a János-hegyre vezető út: a Kútvölgy kimagasló pontján. A 92 millió forintos vételárat országos adakozás teremtette elő, plakátok, röpiratok, a templomok szószékeiről fölolvastott körlevelek nélkül. A meglehetősen szokatlan eseményről a Kútvölgyi Engesztelő Mária Kápolna sekrestyéjében kérdeztem István atyát. Másfél négyzetméteres alapterületével egyébként ez Európa legkisebb sekrestyéje.

Az interjú érdekessége, hogy az első kérdést Regőczi atya teszi fel az interjút készítőnek: vajon nincs-e kényes helyzetben, hogy mint felszentelt diakónus újságíróként szerepel egy olyan ügy kapcsán, amelytől az esztergomi bíboros-érsek úr elhatárolja magát?

Távolról sem érzem, hogy a háttérrel feltáró munkámat érintené szereppá szentelése. Mielőtt dr. Dankó László kalocsai érsek úr kápolnájában felszenteltek volna 1993. június 18-án, kézbe kaptam és jogász fejemmel szinte végigimádkoztam a fidelitatis iuramentumot, a hűségeskü szövegét. Ez a legtávolabbról sem akadályozta annak, hogy anyaszentegyházam hazai politikájában észlelt hiányosságokat, hibákat, torzulásokat, a gondolkodókat nemegyszer nyugtalanító tévovasságokat ne tegyem szóvá a jobbítás szándékával és a javulás reményével.

Hangsúlyozom egyúttal azt a nagy pozitívumot, hogy a nyugati országokban szomorúan észlelhető, a *Tu es Petrus* megváltoztathatatlan jézusi alapja elleni tiltakozásnak hazánkban nincs talaja. Ha azonban azt veszem alapul, amit az isteni Mester 1965-75 között¹ mondott el az Egyház és a világ számára tanulságul, akkor megdöbbenek magyar Egyházam valóságának láttán! Ebbe beletartozik az a Regőczi-ügy is, amely a magyar nép számára századunk talán legnagyobb történelmi és kegyelmi jele és ajándéka.²

*

Miért kellett ilyen hihetetlenül magas áron is megszereznie a szomszéd telket a rajta lévő élelmiszerbolttal együtt?

Engesztelő kápolnánk túl kicsinek bizonyult az elmúlt években. Egyetlen szomszédunk a néhány méterre lévő ABC, így nem volt más lehetőség a terjeszkedésre, mint a valóban horribilis áron elárverezett üzlet és telek minden körülmények között való megszerzése az egyetemes engesztelés isteni műve számára. A mai kápolna szentélyébe vezető ajtó a Mindszenty-keresztút kerengőjéből nyílik. Így találkozik a halhatatlan bíboros álma, a világ-engesztelés csodás gondolata a kitáguló és megépülő Budapest Örökimádó Engesztelő Kápolna tervének kivitelével. A megszerzett ingatlan a Mindszenty-múzeum számára is helyet biztosít majd. Ezenkívül azt a lehetőséget is ki kellett zárni, hogy a templom tőszomszédságában esetleg valamilyen "mulató" létesüljön az alvilág üzleti spekulációjával!

Hogyan sikerült előteremteni a majd' százmillió forintot ma, amikor sem a magyar Egyház, sem hívei nem dúskálnak a földi javakban?

Ez a tömegében is rengeteg pénz egyszerű szatyrokban, bő szoknyás nénikék karján ódivatú retikülökben vagy feltűnést nem keltő bevásárló kosarakban, kopott kis

1 Margit asszony naplója az Úr Jézus üzenetéről 1965-75 között. Imprimatur: Dankó László, 1993. Megjelent: 1994.

2 Vö. Mária Natália: Világ Győzedelmes Királynője, Brassói Füzetek 1993/5.

vasutas kofferekben áramlott az engesztelő kápolna felé 100 és 500 forintos címletekben, állampapírokból. Isten postája és imádkozó postásai vitték a hírt, hogy a budai János-hegy Kútvölgyének ritka szépségű magaslatát a magyar és a világ engesztelést kérő s hirdető Szűzanya segítségével birtokba veszi az éjjel-nappal könyörgő engesztelés a szodomainak hatalmak ellenében. És a tántoríthatatlan hit és bizalom egy *imádkozó népet* fogott össze! Az édes Jézus és a boldogságos Szűzanya csodája volt, hogy sikerült az anyagi bázis nélküli indulás, mert földi ésszel ez elképzelhetetlen.

Annál is inkább, mivel „hivatalos” helyről támogatás helyett inkább akadályozni próbálták.

Igen. '93 decemberében minden püspöknek elküldöttem a *Jézus és Mária Műve Alapítvány* felhívását, melyben a Kútvölgyi engesztelő kápolna lelkészeként világosan leírtam, hogy a kápolnánkhoz szinte hozzásimuló ABC-t elérvesszük '94 januárjában 21 milliós kikiáltási árral. Választ nem kaptam. Nem tehetek róla, hogy a püspöki aulák bürokráciájában elsüllyedt a felhívás. Az első lépést megtettem, és az egymillió-nyolcvanezer forint ún. bánatpénzt december 18-án, a fatimai Szűzanya jelenésének napján elhelyeztem egy "Mária" jeligéjű betétkönyvben.

István atyát Paskai László bíboros-érsek úr magához hívatta a Lékai bíboros életében gyönyörűen újjáépített Úri utcai palotába. Meghallgatta, vagy kihallgatta a hazai, sőt nemzetközi keresztény érdeklődés közepontjába került aranymisés lelkészt?

Mindenesetre tompítja a kihallgatás életét, hogy csak a rendes, hetente ismétlődő csütörtök délutáni program keretében volt kb. egyórás beszélgetésünk, amelynek témája a közel százmillió forintos országos adakozásból történő ingatlanvásárlás volt. A bíboros úr számon kérte, hogy milyen jogon indultam az árverésen, és egyértelműen tudomásomra hozta, hogy elhatárolja magát akciómtól, majd az Új Ember 1994. február 13-i számában ezt közzé is tette. Ennek ellenére a húsznál több fölszentelt magyar püspök között akadt egy, aki jelentős adománnyal járult hozzá a gyűjtés sikeréhez.

Kicsoda?

Inkább nem árulnám el a nevét. Nem szeretném kínos helyzetbe hozni püspök-társai körében. Remélem viszont, hogy nyilvános köszönetem nem okoz kellemetlenséget dr. *Kada Lajos* bonni nuncius érsek úrnak. Ő nemcsak imájával és áldásával segíti az isteni kinyilatkoztatásra jó pásztorunk, Mindszenty bíboros úr áldásával útjára indult magyar engesztelést, hanem az istentelenség kihívására nunciaturájának egyik munkatársa útján komoly összeggel is segítségünkre segít.

Tragikus, hogy főpásztoraink egy világháború és egy fél évszázados egyházüldöző diktatúra után sem érzik át a Magyarok Nagyasszonya kérvényének jelentőségét, és nemhogy nem törekednek az általa kért engesztelés intézményes előmozdítására, de inkább akadályozni próbálják. István atyát ez nem zavarja?

De igen. Azonban el kell mondanom, hogy - sajnos - hozzáedződtem félévszázados papi pályám során. Akkor is elhatárolta magát tőlem a püspöki kar, amikor templomot és tíz kápolnát építettem, legtöbbször második hazám, Belgium fölbe-csülhetetlen anyagi és erkölcsi támogatásával. Akkor is elhatárolták magukat tőlem főpapjaink, amikor az *Isten vándora* című önéletrajzi írásom hatvanezer példányban kelt el csak idehaza.

Amikor a hétmillió forintos költséggel megépült és megszépült kútvölgyi kápolnát 1993 tavaszán - aranymisémen - átadtuk az engesztelő magyarságnak, senki sem vetette föl a jogcím kérdését. A hóvivatar ellenére ezrek gyűltek össze,

de egyetlen püspök atya sem jött el. Msgr. Angelo Acerbi pápai nuncius úr és több – külföldi – prelátus viszont fontosnak tartotta, hogy ott legyen.

Hogyan zajlott le az árverés?

1994. január 11-én délelőtt volt az árverés közjegyző jelenlétében. Körülbelül húszan voltunk. Reverendában jelentem meg, hónom alatt az Isten felszenteltjeinek breviáriuma, zsebemben a Szentolvasó. Gúnyos, csípős megjegyzésekkel illettek. Természetesen semmire sem reflektáltam. A formalitások elintézése egy jó órát vett igénybe. Ezalatt zsolozsmáztam, imádkoztam a szentolvasót, és gyakran ismételtettem Guido Gezelle, a híres flamand papköltő - talán Sík Sándor és Mécs László lírai tehetségének ötvözete - egyik versének gondolatát:

*Ha gondok lelkeket őrlik,
ha szívem fájón vérzik,
akkor csak veszem azt a drága régít,
imádkozom az öreg Brevit...*

Az árverés nem nélkülözte a drámai fordulatokat. Nem feladatom, hogy szociológiai, lélektani, vagy akár kriminológiai elemzést adjak az árverezőkről, vagy a BTK által nem üldözött módszereikről. Az árverés lázában is az Istenanya kérése lebegett előttem: mindennél fontosabb az engesztelő imádság. A magyar és az európai ifjúság kegyhelyévé kell kitereljesednie a Kútvölgyi Mária szentélyének.

Térjünk vissza az árverésre. A hatvanmilliós licitárnál szünetet rendeltek el. Utána már csak ketten árvereztünk: egy sötét ruhába öltözött ismeretlen nő és én, a „csuhás”, ahogy az árverés kezdetén neveztek. Szinte öntudatlanul árvereztem tovább, magam előtt látva a mély gödörbe lökött magyar fiatalokat, a hitehagyást, a pokoli erkölcsi útvesztőket.

Kilencvenkét milliónál már csak én maradtam. Ennek alapján a közjegyző jelenlétében tett legkedvezőbb ajánlatommal tulajdonosa lettem az ingatlannak. Az árverés vezetője ezután felállt, és felém fordulva a legudvariasabb formák között mondotta: „Főtisztelendő Regőczy atya, Ön tette a legkedvezőbb ajánlatot, és így megilleti a tulajdon, ha két héten belül kifizeti a vételárat. Különben elvesz a bánatpénz.” Evvel tisztában voltam. Az elnök még egyszer megkérdezte, hogy elegendő tudok-e és akarok-e tenni a fizetési kötelezettségemnek. Mire fölálltam és kijelentettem: „Akarom! Isten és a Boldogságos Szűz Mária engem úgy segítjen!” A Szent Ignác-i öt- vagy nyolcnapos manrézai zárt lelkigyakorlatok nemes csöndjévé vált a kezdetben ordenáré árverési zsvaj, amelyben nemegyszer csak az elnök tudott rendet teremteni kolomp-rázással a licitálás során.

Nem gondolt arra, hogy ekkora összeget két hét alatt előteremteni reménytelennek tűnő dolog?

Rendkívüli esetekben, különösen a hódoltság idején, államvédelmi hatóságok kihallgatásai és börtönéveim során is mindig túltettem magam a „földi ész józan megfontolásain” ugyanúgy, mint az „elhatárolódásokon”, mert végigkíséri egész életemet a belgiumi Banneaux Szegények Szűzanyjának nagylelkű, de gőgös értelemmel megközelíthetetlen szeretete és támogatása. Don Bosco Szent János turini monumentális székesegyháza építését egyetlen fillér nélkül kezdte el. Bolondnak, közveszélyes őrültnek tartották, és a bolondok házába akarták szállítani. Montforti Grignon Szent Lajost három francia püspök tiltotta ki egyházmegyéjéből. És lehetne hozni még a példákat bőségesen...

Szóval én egy percre sem gondoltam arra, hogy miként szedek össze üres zsebbe annyi milliót! A sártengerből csak a Szűzanya tudja megmenteni a magyar népet és az egész emberiséget. 1753-ban kápolnánk megszentelt földjén egy négyéves kisfiú játékos barangolásában kútba zuhant, s mikor a gyermeket

keresők az egész környéket túrvé téve esthajnalját azt vették észre, hogy a kút víztükre fölött egy szép hölgy kezében tartja a nevető-kacagó „elveszett” gyermeket. 241 esztendő távlatából az árverés közben én ezt a gyermeket tartó Szép Hölgyet nemcsak láttam, hanem biztatását is hallottam szívemben: „István fiam, a tiéd lesz a licitgyőzelem!” És úgy is lett. A bíborosi beszélgetésen még nem jelenthettem ki, amit most már elmondhatok, hogy a Szegények Szűzanyja január 15-i ünnepén új tulajdonosi minőségemben egyenlített ki a 92 millió forintos számlát.

Ha merünk vágyakozni, valami szépet, nagyot elgondolni, s ha ebben hiszünk és hegyeket megmozgató hittel akarjuk, mindig beteljesül, bár sokszor egészen más formában, mint ahogy azt mi várjuk.

Az árverés estéjén nem is volt erőm gondolkodni - mondotta befejezésül Regőczy atya - az emberi arányokat meghaladó vállalkozásról. A budavári Boldogasszony templom egyik üres padjában ültem vagy térdeltem, miközben Tardy híres kórusa próbálta az ünnepi szentmise énekét és zenéjét. A próba rövid szünetében észrevettek és megkérdezték hangosan, sikerült-e megnyernem az árverési csatát. Feleletemre a rokonszenv szeretete és öröme a Te Deumot intonálta. Égi Édesanyánk így mutatta meg a szürke, kicsiny életek hitének és bizalmának magvából kinövő százszoros termést.

Köszönöm a beszélgetést!

*Molnár Gyula diakónus,
utriusque iuris doctor*

